

munalbestyrelserne bemyndiges til at tage Beslutning om, hvilke Foranstaltninger der skal træffes til Opnaaelse af det nævnte Formaal i hver enkelt Kommune, og at der af Statskassen ydes et Tilskud til Dækning af en Del af de hermed forbundne Udgifter. Derimod kan Mindretallet ikke gaa med til, at der af Statskassen ydes Tilskud til Dækning af Udgifterne ved Foranstaltninger, der gaar ud paa at nedsætte Priserne paa visse Levnedsmidler og Brændsel, eller Udgifter til andre Formaal, for saa vidt saadanne Foranstaltninger er beregnede paa ogsaa at komme de formuende eller mere bemidlede iblandt Kommunernes Beboere til gode.

Mindretallet indrømmer, at det i visse Kommuner eller særlig afgrænsede Landsdele kan være formaalstjenligt og fuldt forsvarligt, at der for enkelte Levnedsmidlers Vedkommende gennemføres Foranstaltninger, hvorved alle — ogsaa de velstillede — i de paagældende Kommuner nyder Fordel af Prisnedsættelserne, men Mindretallet hævder, at netop fordi saadanne Foranstaltninger er, og efter deres Art som oftest maa være, lokalt begrænsede, skal ogsaa de hermed forbundne Udgifter bæres af Skatteyderne indenfor den paagældende Kommune eller Landsdel.

Den i Lovforslagets § 1 givne Definition af, hvilke Foranstaltninger Kommunalbestyrelserne kan træffe i Medfør af Lovforslagets Bestemmelser, er efter Mindretallets Opfattelse i højeste Grad uklar. Det siges, at de Foranstaltninger, der kan træffes, og hvortil der efter Paragraffens sidste Sætning kan ydes Statstilskud, er Foranstaltninger „udover Foranstaltninger til Understøttelse af den ubemidlede Befolkning, som allerede har Hjemmel i den gældende Lovgivning“. Og denne Uklarhed er ikke blevet mindre ved det af Indenrigsministeren under Nr. 1 stillede Ændringsforslag. Det afgørende for, hvorvidt der skal ydes Statstilskud til Gennemførelse af en Foranstaltning, bør efter Mindretallets Mening være, om Foranstaltningen tager Sigte paa at hjælpe den uformuende eller mindre bemidlede Del af Kom-

munens Beboere, og ikke, hvorvidt den har Hjemmel i den hidtil gældende Lovgivning. Eksempelvis kan anføres, at ingen vil bestride det lovmedholdelige i, at en Kommune fra sit Gasværk udleverer Kokes i mindre, nærmere fastsatte Kvanta til Kommunens ubemidlede Beboere for en lavere Betaling end den almindelig gældende, og der synes ikke tilstrækkelig Grund til at undtage Udgifterne ved en saadan Foranstaltning fra de Udgifter, hvortil der kan ydes Tilskud fra Statskassen.

Ved Lovforslagets § 2 er kommunal BESPISNING af uformuende Forældres og Forsørgeres Børn, som er udsatte for at komme til at lide under utilstrækkelig Ernæring, som det blev udtalt af Indenrigsministeren ved Forslagets Forelæggelse (Sp. 1101), gjort „obligatorisk i alle Kommuner“. Efter Indenrigsministerens Ændringsforslag under Nr. 2, 3 og 4 kan Kommunalbestyrelserne afgøre, hvorvidt Adgangen for de uformuende Forældres og Forsørgeres Børn til at faa et Maaltid tilstrækkelig nærende Mad daglig skal ordnes som en „FællesbESPISNING“. Ligeledes er ved de nævnte Ændringsforslag Bestemmelsen om, at Indenrigsministeren kan fastsætte de nærmere Regler vedrørende BørnebESPISNINGEN, udgaaet. Den „obligatoriske“ Pligt for Kommunerne til under en eller anden Form at give Adgang til BørnebESPISNINGEN er imidlertid bibeholdt, og Mindretallet har derfor ikke kunnet give Paragraffen sin Tilslutning. Mindretallet finder det i høj Grad betænkeligt, ved Indførelse af en obligatorisk Pligt for Kommunalbestyrelserne til at træffe særlige Foranstaltninger til Børnernes BESPISNING, at svække Forældrenes Ansvarsfølelse overfor deres Børn. Hjælpen bør som Regel og i første Række ydes til Forældrene, og man kan ikke med Rette gaa ud fra som det almindelige, at Forældre eller Forsørgerere, naar de enten ved Pengehjælp eller Udlevering af Naturalier uden Betaling eller til nedsat Pris sættes i Stand dertil, vil undlade at give deres Børn tilstrækkelig nærende Mad. I de Undtagelsestilfælde, hvor dette er Til-